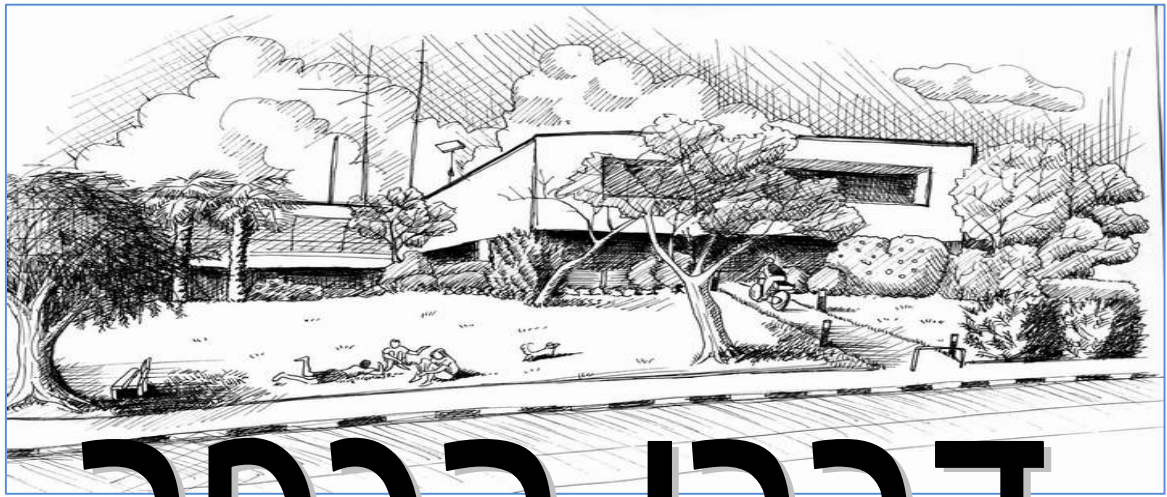

דברי הכפר

ל
ג
ל
ע
ב
ר

אמר רבי עקיבא

מילים ולחן: עממי

אמר רבי עקיבא,

אמר רבי עקיבא:

ואהבת לרעך

לרעך כמוך

זה כלל גדול, גדול בתורה

זה כלל גדול בתורה.

חג שמח !

גיליון מס. 2152 * י"ד באייר תשס"ח * 8 במאי 2009

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

10/5	אלזה בן-חנוך שחר וולפין נעה פרנקו (נכדה גולדברג)	14.5	יניר קורנבליט טל גולן (נכד)
11/5	תמיר שפרונג רינת אורן שחר וירדן לבנקופף (נכדות ר. כהן)	15.5	דורון אורן גלעד אגם מאיה גולן (נינה)
12/5	דודיק פוקס דנית נצר (נכדה ש. חצור) ריע בן-דוד (נכד שיינגזיכט) יניב גלוק ג'ק אשר פינק + צ'רלי איתן פינק (נכדים)	16.5	יוני בן-חיים הדס ויסבקר
13/5	ליבי וינטראוב ורדה וינטראוב נויה עדר (נכדה)		

נזכור

יט	באייר תשל"ב	3.5.72	מר אוטו נאי
כא	באייר תשכ"ד	3.5.64	מר מאיר פיליפס
כא	באייר תש"ן	16.5.90	גב' אסתר בלק

מהעורכת

נוהג הוא לשמוח בל"ג בעומר. ... מי ספירת העומר נוהגים מקצת מנהגי אבלות, בל"ג בעומר מותר לשיר ולרקוד. ואין אומרים בו תחנון, ואין מתענים בל"ג בעומר. ספירת העומר התחילה בלילה השני של חג הפסח ועד חג השבועות – 50 יום. אחרי 33 יום בל"ג בעומר כבר מותר להתחתן ולהסתפר. יש נוהגים לילך בל"ג בעומר למירון, לקברותיהם של רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר, ועורכים שם שמחה גדולה, ומדליקים מדורה, ורוקדים ומזמרים. ולא רק צדיקים ותלמידי חכמים.

חרשתי במקורות האינטרנט לחפש משהו מעניין לכתוב כאן על החג הזה. על המדורה, החץ והקשת, על ההילולה במירון על קברו של רבי שמעון בר יוחאי. ובכן, אז למי שלא ידע; מספרים שרבי שמעון בר יוחאי רצה שישמחו ביום פטירתו. ובזוהר נקרא יום הסתלקות רבי שמעון בר יוחאי "הילולא", שהיא כשמחת הנישואין - הידבקות לשכינה. המוות בעולם הזה נתפס כדבר העצוב ביותר, הוא אמר, וחסרון הצדיק מורגש והעם מתאבל על אובדנו. אולם בעליונים מובן כי הכל לטובה, אז מצווה היא לנו לשמוח ביום הזה. טעם נוסף לשמחה שבל"ג בעומר פסקו תלמידי רבי עקיבא למות מהמגפה שתקפה אותם, והוא החל ללמד תלמידים חדשים שאחד מהם היה כמובן רבי שמעון בר יוחאי. ואומרים שמהם נתפשטה התורה בעם ישראל.

בי"ח באייר, תאריך ל"ג בעומר, אירעו מספר אירועים חשובים:

- במקרא נכתב כי יום קודם נכנסו נח ובני ביתו לתיבה, ובמשתמע, יום זה הוא תאריך התחלת המבול.
- ביום זה, בשנת 363 לספירה, החלו יהודי ירושלים לבנות את יסודות בית המקדש השלישי (ביודעם כי בחודש זה החלה בניית שני בתי המקדש הקודמים), באישורו של הקיסר הרומי יוליאנוס הכופר. בערבו של היום סוכלה כוונתם בשל רעש אדמה חזק מאוד ונודע כי הקיסר נרצח ואישורו בוטל.
- כאמור לעיל, בכמה מקומות מתקופת הגאונים מוזכר ל"ג בעומר כיום צום לציון מותו של יהושע בן נון ורעש אדמה כלשהו.
- בל"ג בעומר בשנת ה'תרפ"ט הוקמה תנועת הנוער "בני עקיבא".
- הפלמ"ח הוקם בל"ג בעומר בשנת תש"א - ה-15 במאי 1941.
- הגדנ"ע הוקם גם הוא בל"ג בעומר. ניתן לראות בסמלו חץ וקשת - שהם מסמלי המועד. בל"ג בעומר צוין בעבר יום הגדנ"ע.
- בתחילת המאה ה-21 קבע צה"ל את ל"ג בעומר כיום הצדעה לחיילי המילואים שלו.

חג שמח!

שושנה שרקי

ימי נישואין ל"ג בעומר

24.5.70	(ניצן)	זיגדון	רותי ושי
2.5.72		מעין	נעה ואפריים
9.5.74	(ש. חצור)	נצר	אסתר ואבי
12.5.82		כהן	רותי ודורון
20.5.84		מדר	נעמה וגרשון
9.5.85		ינטיס	עירית וטוני
18.5.85	(ו. מנדזיגורסקי)	עתיר	ליאורה ויהל
27.5.86	(רותי מרכס)	ירון	אורלי ורון
5.5.88	(גליק)	בלומנטל	יונית וקלייב
23.5.89		בן-חנוך	אפרת ודורי
18.5.95		סלע	ענת ואיתי
23.5.00		כהן	גלית ועומר

סיפור

רבי עקיבא רועה של כלבא שבוע היה
ראתה רחל בתו של כלבא שבוע שהוא צנוע ומעולה,
אמרה לו: אם אתקדש לך תלך לבית המדרש?
אמר לה: הן.
נתקדש ולו בצנעא.

שמע כלבא שבוע והוציאה מביתו וה' דירה הנאה מכל נכסיו.

בימות החורף היו ישנים במתבן.

היה מלקט התבן מתוך שערותיה.

אמר לה אילו היה בידי הייתי נותן לך ירושלים של זהב* (תכשיט לשערותיה).

בא אליהו ונדמה להם כבן אדם וקרא על הפתח ואמר להם:

תנו לי קצת תבן, שאשתי ילדה ואין לי במה להשכיבה.

אמר ר' עקיבא לאישתו: ראי אדם זה שאפילו תבן אין לו.

אמרה לו: לך ולמד בבית המדרש.

הלך וישב שנים עשרה שנה בבית המדרש.

לסוף שנים עשרה שנה עמד וחזר לביתו והביא עימו שנים עשר אלף תלמידים.

יצאו הכל לקראתו, שמעה אשתו ויצאה אף היא לקראתו...

כשהגיעה אצלו נפלה על פניה והיתה מנשקת רגליו.

דחפוה תלמידיו.

אמר להם: הניחוה, שלי ושלכם - שלה הוא.

(על פי ספר האגדה, ע' קע"ט)

אומרים שמי לא עושה לא טועה. השבוע הטעות היא לטובת כולנו. בטור הזה של מה נשמע ופירורים נפלה אי הבנה ואנחנו אפילו זוכים מן ההפקר. תורה של תמר הוא לכתוב "מה נשמע", ואבי חשב שתורו לאסוף את "הפירורים" אז גם הוא כתב. והרי לכם מגוון חדשות עצום ומעניין.

להנאתכם; פעמיים כי טוב. (שושנה).

מ ה נ ש מ ע

- נתחיל עם חוב מן העבר: השותפה שלי למדור זה, **ארי שטיינר**, בקשה לציין שגם **בר המאירי** סיים י"ב ויוצא אל הדרך החדשה של הבגרות (סליחה בר, על שהושמט שמך מרשימת המסיימים, ושתהיה דרכך צלחה).
- בשבוע שעבר חגגנו 61 שנים למדינת ישראל. התחלנו כמו כל עם ישראל ביום הזיכרון. המפקד שעל הדשא, הורדת הדגל לחצי התורן, ואחר כך הטכס בחדר האוכל בניצוחו של **סמי אוחיון**. למחרת נפגשנו בבית העלמין, בתחילה עמדו קבוצות קבוצות ליד קברי הבנים שלנו: **ארנון**, **ניל ומורן** זכרם לברכה, ואחרי הצפירה התכנסנו ליד האנדרטה לטכס זיכרון של הכפר-הנשיא. משנה לשנה גדל מספר המשתתפים בטכס הזה, ומגיעים אליו רבים מחוץ לקיבוץ, להתייחד עם זכרם של חבריהם ובני משפחותיהם. כמו בשנים שעברו אורגן הטכס ע"י **שרית קולינס**, כשאירועי יום הזיכרון כולם היו בפיקודו של **איציק בן-דור**.
- בערב, לאחר העלאת הדגל לראש התורן, התחילו החגיגות בחדר האוכל. דלפק העוגות עמוס כל טוב עלה על ההיצע של כל הקונדיטוריות בארץ. ליד שולחנות עמוסי תשבצים וחידונים ושולחנות יצירה, שבלעדיהם אצלנו אין חג, ישבנו, אכלנו ונהנינו מהצוותא. ואז עלה **אילן המאירי** (האבא של בר, מהחוב של העבר) וחילק גם השנה את הצל"שים לחברים שהרבו לתרום לחיינו. **רפי פרנק, דודו פלמה, יפעת ווייסבקר, אבי רוזנקרנץ ואילזה בן-חנן** היו חתני וכלות פרס כפר-הנשיא תשס"ט על תרומה מיוחדת לחיי התרבות שלנו.
- **רפי פרנק** מהאייטם הקודם, נכח במסיבה, כשהוא הולך-נשען על מקל, קצת חיוור וקצת רזה, אבל על הרגליים. טוב לראות אותך שוב בינינו **רפי**, לאחר שהות קשה בבית-החולים. דאגנו לך מאד, ואנו שמחים עם שובך הביתה.
- מחדר האוכל עברנו למועדון ושם חכה לנו כבר **עופר גביש** מקבוצ יפתח, כשהוא מצויד בכל אביזרי האלקטרוניקה ואלפי שירים במחשב, ועם הגיטרה שבידו והרבה זמרים נלהבים, הוביל אותנו לשירה בציבור, כיאה לערב יום העצמאות.
- באותה השעה נפתח גם הפאב לאלה שרצו לראות משחק כדורגל, ולבלות באווירה המיוחדת של הפאב שלנו, שעליו יש לברך את **דודי פוקס** ומשפחתו, על ההתמדה והמסירות בקיומו (וזה עוד צל"ש אחד לשנת תשס"ט).

- שבוע החגיגות הסתיים בחגיגת יום ההולדת ה-80 של **הלן לוין** ב"מפגש". בתכנית: ברכות, שיר בביצוע "הבנות" של המפגש, וכיבוד טעים. כולנו תמימי דעים שהלן הולכת ומשתבחת עם השנים, ממש כמו יין טוב, או כמו
- סטראדיווריוס משובח. תודה גדולה לך הלן על, שבין השאר, את ממשיכה את מפעלה של **נטע אלמן** ז"ל ודואגת שבכל יום הולדת עגול, חתונה או יום נישואין יקבלו בעלי השמחה מתנה מאתנו.
- כזכור לכולנו, יש אצלנו כשנים-עשר חיילים בודדים. החיילים האלה מאומצים על ידי משפחות, אשר דואגות להם כאילו היו ילדיהם ממש. בשבוע שעבר נסעו בני המשפחות לטכס סיום מסע כומתה של חיילי הנח"ל: **סם של ליאת ושלומי שרעבי, מייקל וניית (נתן) של אורה המר ועודד פלד, וצביקה של מיקי ועמליה נוי. ניית** גם זכה בתואר חייל מצטיין, והוא ממשיך ישר לקורס מ"כים.
- חיילת מצטיינת, וליתר דיוק, קצינה מצטיינת, מכוחותינו, הלא היא **נירית גינת קצינה** בחיל הים, קבלה תעודת הצטיינות בטכס מיוחד של החייל ביום העצמאות. זאת ההזדמנות גם לתקן טעות שלי מלפני חודש, ולאחל ל**נירית** מזל טוב לקראת נישואיה בקרוב.
- לפני שבועיים, כמעט, התקיים אצלנו האירוע הגדול של שיווק ההרחבה שלנו. בסוף השבוע האחרון הראו מעט מעט מה"פישפשאנטי" שלנו בערוץ הראשון ובערוץ השני. אינני יודעת אם האייטמים האלה סייעו למאמצי השיווק שלנו, אבל אולי הקטע בו רואים את **מרקי** ואת **ג'נט פרימוסט** רוקדים, כך סתם באמצע היום יהווה כוח משיכה לכמה משפחות צעירות המחפשות חברה טובה ואיכות חיים.
- אחד מנושאי השיחה הנפוצים ביותר בימים אלה הוא החיסכון במים. נראה שסוף סוף נפל אסימון לכולנו (אולי גם בזכות הפרסומת הנוראית בטלוויזיה), וכל אחד מחפש דרכים לחסוך במים: מקלחת קצרה יותר, סגירת הברז בזמן צחצוח השיניים, הדחת האסלה בפחות מים, שימוש חוזר במי שטיפת הרצפה לצורך השקיית הצמחים שבחוץ, הקפדה על סגירת ברזים ועוד דרכים. פעם הייתה הסיסמא: "חבל על כל טיפה". הגיעה השעה לאמץ אותה שוב.
- הקיץ מגיע, שנת הלימודים הולכת ומתקרבת לקיצה. ממש ברגע האחרון, כשאפשר עוד לשפר את ההישגים, התקיימו השבוע שיחות ההורים ב"מבוא גליל". וזאת ההזדמנות שלי להביע, קצת באיחור, את תודתי לילדי כתות ו' ולכל צוות מבוא גליל על חוויה יוצאת מגדר הרגיל, שהענקתם לנו ביום השואה. בשעה שישבתי בקהל ובכיתי, כמו כולם, חשבתי על הסבים והסבתות שלי, שהושמדו על ידי הנאצים יימח שמם, שאולי עתה, כשבנות הנינים שלהם לומדות כך על השואה, ומציגות הצגה משמעותית כל כך, אולי עתה אפשר למצוא קצת נחמה, ותחושה של תיקון היסטורי.

עד כאן לשבוע זה, ובשבוע הבא ל"ג בעומר, מזל טוב למתחתנים, איחולי הנאה מתפוחי אדמה במדורה, ושלא תהיה לנו סופת חול שיתערבב בעשן המדורות ויחניק אותנו לגמרי...

סבתא של גפן, שחר, מורן, שקד, אמה, אלון וגל.

פירורי היום שאחרי

עכשיו לאחר שאט אט מתפוגג עשן

המנגלים של יום העצמאות, שאני מודה שגם לי ולחבריי הייתה יד במעל, ומפנה את האטמוספירה ל"טובת" האובך הבלתי נסבל, התפנינו מעט לאיסוף הפירורים של "היום שאחרי" ולקראת האירועים הבאים עלינו לטובה.

כרגיל לפני שמחת יום העצמאות, יש את העצב והתוגה של יום הזיכרון לחללי צה"ל, כוחות הביטחון ונפגעי פעולות האיבה. הטכס המסורתי בדשא של חדר האוכל בניצוחו הפעם של **מיקי נוי** וילדי הנעורים, כשהפעם מכבדים את הטקס גם חיילי פל"סר גולני. לי באופן אישי חסרה מאוד החצוצרה של **לוטן מזרחי** (אליו עוד נחזור בהמשך), השירים הנוגים ברדיו, והסיפורים שלא יאומנו של לוחמים במהלך השנים, שנראה שבכול פעם נחשף טפח נוסף ומרגש. אצלנו במשפחה כרגיל שוב השתתפנו בטקס בכפר רופין לזכרו של אחיינה של **יעל – אבנר רון ז"ל** כולל הצוות שלו מהסיירת שלא חדל להגיע בהרכב מלא לטקס במהלך 36 מאז נפילתו במלחמת יום כיפור. השנה גם הוקרן בערוץ הראשון הסרט שהכין **איתי לנדסברג** (הבעל של **שרל'ה מרקוסון**) על **אבנר – "כשג'בל נפל"**. למרות שראינו את הסרט כבר יותר מפעם אחת, סערת הרגשות אינה נרגעת, והמחשבות מה ואיך יכול היה להיות לו... אינן מרפות.

המעבר הקיצוני מהעצבות של יום הזיכרון לחגיגות של יום העצמאות, אולי נראה ומתקבל באופן טבעי על ידי כלל הציבור, אבל במשפחת השכול הישראלית הרגשות הרבה יותר טעונים באופן טבעי. צוות החג בראשות **נורית אורן** הכין תוכנית תרבותית מגוונת, תנורי האפייה עבדו שעות נוספות לטובת שלל עוגות home made בניצוחה של **לאה כץ** וצוותה, אוהבי הזמר צחצחו גרון ונתנו קולם בשירה בציבור בהנחיית **עופר גביש**, ואילו אוהבי הכדורגל תפסו מקום מול המסך הגדול בפאב לטובת קונצרט מקווה של ברצלונה בגביע האלופות שהתנפץ מול "בונקר" מכוער של צ'לסי שזכתה למחמאות מצד **אלק וקולין** שנשארו נאמנים למולדת הישנה והרחוקה. ואגב גם לברצלונה עוד נשוב בהמשך. תודה רבה לכול מי שתרו ועזרו לעבור גם את החגים הללו בכיף, ועכשיו נשואות העיניים לל"ג בעומר ושבועות.

בשורות משמחות – מגיעות מגזרת הרבנות שם נרשמו **איילון מסר** ובחי"ל הירושלמית **אביבה** לנישואין. **אביבה** היא בוגרת בצלאל במגמת אדריכלות, ו**איילון** מצידו סיים בהצטיינות את לימודי המקרא, ועובד כרגע דווקא בתחום הנגרות, הזוג מתגורר לפי שעה בירושלים ובהחלט נשמח לראותם אצלנו. בכל אופן שיהיה במזל טוב להם ולכול המשפחה.

עוד בשורות טובות – מגיעות מכיוון אוסטרליה הרחוקה, שם אורזים אבלין והרולד מזוודות לקראת חזרתם הביתה למשק בשבוע הבא. ברוכים השבים.

בשורות משמחות פחות – יש בגזרת הנעורים/נעורן שם שוב אין מדריך, לאחר שהשידוך עם המדריך לא עלה יפה. הצוות עושה מאמצים רבים כדי לפתור את הבעיה ונקווה שבקרוב נוכל לשנות את הכותרת לטובת בשורות טובות.

בשורות משמחות – למי ? – השבוע שוב יהיו שיחות הורים בבית הספר מבוא גליל. למי יהיו בשורות טובות מהצאצאים ולמי פחות???

שפעת??? – חזירים!!! – ואיך אפשר בלי הנושא שלא יורד מהכותרות וממהדורות החדשות. כהיפוכנדר בשלבי גמילה מתקדמים ביותר, (הרבה בזכות אשתי שתחיה) סירבתי ואני עדיין מסרב להיגרר בפאניקה העולמית בעקבות הנגיף מארץ הסומבררו הטקילה והטורטיה, ועדיין מחכה לגלות מי "גוזר קופון" מכל העניין... לי לפחות זה מזכיר בדיחה ישנה על יהודי שפוגש את חברו כשלאראשו כיפה ואת פניו מעטרים זיפי זקן. שואל היהודי לפרש הדבר ועונה חברו: "אשתי, לא עלינו, נפטרה לפתע". ממשיך יהודי ושואל: "וממה נפטרה המסכנה?" עונה האלמן הטרי: "משפעת" מחבקו היהודי בחום ומנחמו "אה, שפעת זה שום דבר..."

מי מכיר מי זוכר - את אלפי נתן אביהם של יעלי וינקלר ורינה ריבלין שהיה חבר בגרעין המייסדים, אך לא עלה ארצה עם חברי הגרעין, אלא הצטרף לצבא הוד מלכותה ונלחם בימי מלחמת העולם השנייה. כיום הוא חי בשיקגו ומגיע לביקור מולדת אצלנו, שמעורר התרגשות אצל החברים הוותיקים מימי "אנו באנו" ... שיהיה בכיף.

והנה חזרנו – כמובטח ללוטן מזרחי שמשוטט להנאתו בחודשים האחרונים במזרח הרחוק, ליתר דיוק בנפאל הקסומה, ואם לדייק עוד יותר באיזה כפר קטן ונידח, שם הוא מתנדב עם עוד כ-10 חבר'ה מכול העולם לטובת אנשי הכפר. הוא מתארח ומתגורר אצל משפחה מקומית עם שלושת ילדיהם, אוכל רק אורז וירקות ואפילו כבר למד מעט את שפת המקום. החבר'ה עוזרים שם בחקלאות ולוטן איך לא, מלמד מוסיקה ושירים. אנשי הכפר קיבלו את המשלחת באהבה גדולה, פרחים ובגדים לבנים. לוטן נהנה מכל רגע ואוסף חוויות עליהן נשמח לשמוע גם ממקור ראשון כשישוב.

VIVA BARCELONA - לאחר מפח הנפש המסוים בגביע האלופות, נתכנסנו שוב איש איש ליד מרקעו, כדי לצפות ב-SUPER CLASSICO -משחק הכדורגל האולטימטיבי בין ברצלונה וריאל מדריד מספרד. הפרשנים כבר בנו תיאוריות על משבר וכו' של גאוני הכדורגל מבירת קטלוניה. אבל מסי, הנרי, אינייסטה, צאבי, ויתר חבריהם סרבו להתייחס, והביסו את הלבנים ממדריד בתוצאה 6:2 -! במשחק שללא ספק נמנה על אחד הגדולים שנראו אי פעם.

האמת לאחר משחק כזה מתחשק לפרוש בשיא, ולתלות אם לא את הנעליים
 אז לפחות את השלט של הטלוויזיה... כי ספק אם ניתן יהיה לראות שוב תצוגה
 מושלמת שכזו, ואולי רק בשל התקווה הסמויה שבכל זאת זה עלול לקרות, אני
 דוחה - בשלב זה לפחות – (לאכזבתה הגדולה של אשתי שתחיה...) את
 המחשבות לאפסן את השלט, ועכשיו העיניים נשואות למשחק הגומלין בגביע
 האלופות נגד צ'לסי. ואם יש אלוהים וצדק – שוב נוכל לחייך ולומר **VIVA**
BARCELONA.

האב, הבן, ומשתלת הערערים - כידוע האפיפיור או הכס הקדוש כפי שהוא
 מכונה על ידי עדת מאמינו, עומד להגיע במהלך השבוע הבא לארץ הקודש.
 לכבוד האירוע הולכים ומתקשטים האתרים בהם יבקר, בהם כמובן העיר נצרת
 על כנסיותיה. וגניה. גם המשתלה שלנו הוזמנה להשתתף במאמץ הלאומי, ואת
 פניו של האפיפיור יקבלו גם אלפי צמחי ערערים של המשתלה שלנו, ולפחות
 מבחינתנו היינו מייחלים שלא רק פורים יבוא פעמיים בשבוע, אלא גם הוד
 קדושתו.

האב, הבן, וחדרי האירוח – גם חדרי האירוח שלנו ייגזרו קופון נאה כתוצאה
 מהביקור המדובר. כ-100 צליינים יתארחו בחדרי האירוח שלנו. יופי להם ויופי
 לנו.

ושני דברים סמי-אישיים לסיום.

לפני מספר שבועות רצח מחבל נער מהיישוב בת עין במהלומות גרזן ופצע ילד
 אחר. בכל כלי התקשורת כונה הרוצח **מחבל**, ותוך עשרה ימים פחות או יותר,
 כבר שיחזר אותו מחבל את מעשיו בפני חוקרי השב"כ. כעת הוא יושב בכלא
 ממתין - לתחילת/סיום משפטו ו/או לעסקת שחרור מחבלים כזו או אחרת – מה
 שיגיע קודם. לי באופן מובן העלה כול העניין זיכרונות מרים ומחשבות נוגות.
 עברו מעל לחמש שנים מאז "המקרה" שלי. כמובן שהתקשורת לא מתעניינת,
 וכמעט מיותר להזכיר שאף אחד לא ניתפס, לא נחקר/נשפט/ישוחרר בעסקה
 (אין צורך למחוק שום הגדרה, כולן נכונות).

לי אין ספק שיש בטובא – זנגריה לפחות מניין אנשים שידועים יותר ממה
 שהגורמים המוסמכים יכלו להוציא מהם. בעוד שבתקשורת הכללית ובכלל
 יכולת כמעט להבין בין השורות, "לא נורא בת עין זו התנחלות קיצונית,
 והחצופים האלו לא רוצים אפילו להקיף את עצמם בגדר – מגיע להם..."
 אבל אולי רק האוזן שלי יותר רגישה, ובכול זאת לנו יש גדר, וקשה מאוד
 להגדיר אותנו קיצוניים, לפחות לא מצד ימין, ובכל זאת כמעט מידי יום נכנסים
 אלינו אנשים מטובא- זנגריה, נוהגים בפראות, מפעילים אלימות מילולית
 ולעיתים אף פיזית כלפי מי שמעז להעיר להם על התנהגותם, ואני שואל: למה
 אנחנו מחכים? שייקרה אסון! איפה המשטרה? היכן הצעקה הקולקטיבית? עד
 מתי רשעים יעלוזו?

באותה נשימה אני בטוח שיש אצל שכנינו גם הרבה אנשים טובים, אני מכיר
 כמה מהם אפילו באופן אישי, אבל בבעייתיים **חייבים** לטפל בחומרה ויפה
 שעה אחת קודם!!! ולכל מי שנתקל בבעיה אני קורא לדווח להנהלה, ליידע את

הרב"ש, ובכל אופן לא לעבור לסדר היום, והלוואי שלא נגיע לאמירות כמו "הכתובת הייתה על הקיר" ו/או "הנורות האדומות דלקו".

ובאווירה אחרת לחלוטין: אני רוצה להודות שוב על המחווה הנאה לה זכיתי ביום העצמאות, בהוקרה על תרומתי לחיי החברה והתרבות, שמח ומודה לכול מי שמצא אותי ראוי, ומקווה להמשיך כמיטב יכולתי. אני בטוח שיש עוד לא מעט מבנינו הראויים להערכה הזו ובטוח שגם יזכו לה.

הגיע העת לסיים להפעם, נאחל לכולכם שבת שלום ושבוע טוב, שיעבור לכם הכול ממול, ושוב אם לא קשה, המשיכו לנסות ולעשות (לפחות) מעשה טוב אחד ביום, ותראו שהעולם יהיה מקום טוב יותר.

דורית אבי אביב גליל בת-אל גולן ליהי וכרמל רוזנקרנץ וכמובן גם דניאל

תודות

אני רוצה להודות ל:

סמי ורחל גינת על ארגון ערב הזיכרון בחדר האוכל.
לנעורים: יואב, עדי, כליל, דור, הופ, אביר, יניב, מיטל, קייל, דני (ירדן) - על ההקראות וכו' בטקס ערב יום הזיכרון.
לדן, לפיד, שחק, סול, - על העזרה בתליית התפאורה והדגלים בחדר האוכל.
וכמובן למעין על הכל!!!

איציק

תודות

לכל המתנדבים בעם למען ימי הזיכרון ויום העצמאות:

לדודו פלמה על טקס יום השואה בח"א
לאביבה ל. וציונה על הטקס המסורתי בבית הקברות

לאיציק על ארגון טקס יום הזיכרון ותליית הדגלים
למיכי נ. על הנחיית הטקס
לבני/ות הנוער שהקריאו בדיוקנות ורהיטות - תענוג לאוזניים עבריות
לסמי ורחל ג. על עריכת הטקס בחדר האוכל
לבנות התלתן שהדהימו אותנו בשירתן המרגשת
לשרית על הטקס בבית הקברות ולקריינים הצעירים

לקייל, הדס, לפיד, דן ויניב ג. שעזרו בתליית הקישוט וסידור השולחנות
לכל 50 ! האופים והאופות על העוגות המגניבות ליום העצמאות
ללאה שגייסה את העוגות וניצחה על "קונדיטורית קפה כפר הנשיא"
לגילה עמית, שר ושאולה שעזרו בעריכה ובהגשה ובפרוק
לאילן מדינה, אשר וסול על ההגברה והתאורה בכל האירוע
לילדי התלתונים בהדרכת ירדן פ. על ריקוד הדגלים
להלן שסידרה פרחים

למיה טיקוצ'ינסקי על העוגות הגדולות והסוכר
לחלומי ועינת דסקל על העזרה בפינות היצירה
לאילן המאירי על חלוקת תעודות ההוקרה
לכל הזמרים והזמרות שהובילו את השירה בציבור
לאודי א. על המפוחיות והקפה ל"קומזיץ"
לכל מי שעזר לחסל אחרי המסיבה
לגבי א. על העזרה בפרוק הציוד הכבד של עופר גביש

והכי הכי – תודה ענקית ליפעת ומעין שבכל חג מוצאות מרץ, זמן ורעיונות
וגם הפעם על הקישוט, פינות היצירה, ההכנות, העריכה, הפירוק והניקיון.

בזכותן ובזכות כל אלה אנחנו מצליחים בכל פעם מחדש להרים חג
לתפארת מדינת ישראל.

הַחַיִּים עַל-פִּי הַצִּפּוּרָה

העם היהודי הוא עם סגולה, עם נבחר ועם שנטל על עצמו חובות ואיסורים, סמלים וחגים שאין לעמים אחרים. אחד מהסמלים או מהסממנים האלו שלנו הוא הצפירה שיכולה להיות גם תקיעת שופר.

הצפירה של ימינו באה אלינו בצורת צפירה בימי זיכרון שנשמעת ביום הזיכרון לשואה ולגבורה ובתחילת יום הזכרון לחללי צה"ל ופעולות האיבה. הצפירה יכולה להישמע כסכנה למלחמה או כצפירת הרגעה לסיום המתיחות. בחוגים ובמקומות של החרדים נשמעת צפירה עם כניסת השבת. השופר גם הוא משמש כמעין צפירה בחג ומועד, בשמחות, באירוע דתי חשוב וביום הכיפורים.

בכל פעם שנשמעת צפירה מכנית או תקיעת שופר, הגוף מצטמרר, האדרנלין עולה והאוזן כאפרכסת לשמוע את סוג הצפירה או תקיעת השופר. לא ידוע לי, עד כמה שזכרוני מגיע שיש עוד מקום בעולם או עם אחר שמחובר כל-כך לצליל תקיעת השופר או הצפירה המכנית. לכל צפירה יש את גינוני ההתנהגות שבאים אחריה, שמחה, עצב או דאגה ודריכות, או במקרה של קדושה בכניסת השבת, או שמיעת קול השופר ביום הכיפורים, בחגים או בשמחות ובאירוע דתי חשוב או אישיות חשובה. הצפירה היא חלק מאיתנו, חלק מחיינו אי אפשר איתה ובלעדיה. נאחל לעצמנו שנשמע רק צפירות של יום טוב, של שמחות ולא צפירות של מלחמה ודאגות.

בשבועיים האחרונים זכרנו את מתינו בשואה ובמלחמות ונאחל לעצמנו לא עוד, ושנשמע את קול התור בארצנו ואיש יישב תחת גפנו ותאנתו, והשלום בינינו ובין עצמנו יתגשם כמו גם התקווה לשלום עם שכנינו ואויבינו, אמן.

כניסת השבת: 18:58

יציאת השבת: 20:08

פרשת השבוע: "אמור"

שבת-שלום ומנוחה
ושיעבור הכל ממול.
שבי

הרבה חברים פנו אליי לאחר הדברים שהקריאה דורית בטקס בערב יום השואה וביקשו שאפרסם אותם ברבים. כנראה שרבים אחרים כמוני, נושאים בקרבם שתיקה מכאיבה, והדברים הממש אישיים שלי נגעו גם בהם. התלבטתי לא מעט, כי גם לאחר 50 שנה שהעזתי לכתוב אותם, עדיין דורית הייתה צריכה להקריאם.

הנוסח המלא של הדברים מוקדש לכול מי שלא זכו שתודתם תאמר בפניהם.

זיכרון – שי ינה שי ינדל שלי י

"שיינה שיינדל שלי" כתב נתן אלתרמן בשירו "מכתבו של מנחם מנדל" ושהלחין ושר בזמנו שלמה ארצי.

שיינה שיינדל הייתה זוגתו של מנחם מנדל גיבורו הנצחי של שלום עליכם. שיינה שיינדל שלי הייתה אימי ז"ל. יפה קראו לה בעברית, ואני במשך כול שנות ילדותי המטופשות כל כך התביישתי בשם הגלותי שיינה שיינדל. ולא רק בשם התביישתי אלא בכול הגלות שממנה יצאו הוריי, והיא, הגלות המכוערת והקשה - לא הצליחה לצאת מהם. דבקה בהם בדיבורם, חבקה אותם בשתיקתם. כשרצו לדבר וש"הילדים לא יבינו" היו צריכים לדבר עברית, שבה לא שלטו, כי יידיש גם אנחנו הילדים הבנו היטב, ואז כהרגלם העדיפו לשתוק. ואני, שאמנם נולדתי כאן, אך עד גיל 5 עברית הייתה רק השפה השנייה שלישית שלי, כל מה שרציתי זה להיות צבר ישראלי גאה מן השורה, לא צאצא של צאן מובל לטבח. ברעב של ניצול התנפלותי על כל ספר בעברית וסירבתי לשמוע לַעֲז. איך הייתי גאה ללבוש את מדי הצופים בתנועת הנוער, ואת תחפושת 'צחק רבין ז"ל בפורים כולל דרגות הרמטכ"ל שרקמה לי שיינה שיינדל שלי, באהבה גדולה - ואני חששתי ליותר מרגע, האם זה יסגיר את מוצאי, כי אין לי את דרגות המתכת המקוריות. כל רק רציתי להיות חייל ישראלי גאה, כי אני אהיה חייל, ואלחם אם צריך. אותי לא יובילו לשום מקום. לעולם עוד לא.

שיינה שיינדל שלי הייתה חוגגת ממש בימים אלו 74 לו הייתה חיה. היא נולדה בערב פסח בחבל צ'רנוביץ בוקובינה ברומניה, למשפחה מצאצאי הבעל שם טוב והייתה מאמינה אדוקה עד יומה האחרון. היא התייתמה מהוריה בגיל 7 במחנות בטרנסניסטריה ואומצה על ידי משפחתו של אבי ז"ל.

כאשר התחילו בשנים האחרונות - גם אצלנו - לדבר על ילדי הדור השני, נחרדתי מבפנים, כי אני בעצם לא ממש יודע, ואצלי לפחות אין אף אחד שייספר, וייסורי המצפון רק הולכים ומחריפים עם הזמן, כי הם לא רצו לדבר, ואני לא הייתי פתוח להקשיב, הם העדיפו להחריש, ואני שמחתי על שתיקתם, הם בחרו לשכוח, ואני לא יכולתי להכיל את הזיכרון, הם לא רצו לנטוע בנו דאגה, ואני בשחצנות צברית קיבלתי כמובן מאליו את המקרר התמיד מלא,

הדמעות החרישיות, והחשש מכל רגע שאני לא מתקשר ומדווח שהכול בסדר. הם לקחו איתם אל הקבר את הידיעה, ואני נותרתי עם השאלות.

בליל הסדר האחרון כשישבנו יחדיו לראשונה בסדר קיבוצי נפל לי פתאום האסימון. הבנתי אולי לראשונה באמת שכול העניין עם החמץ יפה לפולחן ומסורת אבל העיקר הוא **ההגדה** – "והגדת לבנך". החובה הראשית שלך כהורה הוא לספר לילדך על העבר, "כי בכול דור ודור, עומדים עלינו לכלותינו" כדי שיוכלו להבין את ההווה וישיילו גם להתכונן לעתיד. כך כשפנתה אליי מעיין ושאלה האם מוכן להשתתף הפעם באופן פעיל בערב יום השואה, התהפכה לי הבטן מצד אחד, וידעתי שאני חייב זאת להוריי, לעצמי ולילדי מצד שני. וכמו שהיה מנחם מנדל מסיים תמיד את מכתביו: "עיקר שכחתי, שיינה שיינדל שלי. ואני מוסיף משלי: אני נורא מתגעגע."

אבי רוזנקרנץ

ואני דורית מנגד, דור שני, בשיא הישראליות החדשה והגאה – הקיבוץ – ההיפך הגמור מכול מה שסימל גלות, גם אני לא ממש הבנתי לעומק עד השנים האחרונות, את המחסור שאני הרגשתי במגע קרוב. חיבוק, להחזיק את היד, להיות שם בשבילך ואיתך כשאת באמת צריכה, וכשאת חשה בודדה מצד אחד, והקושי הנפשי להיפרד ולומר שלום מאידך, למי שבעצם מעולם לא ממש נפרד מהוריו.

כנראה אי אפשר לרדת לנבכי נשמתו וצלקותיו של מי שמגיל 13 נותר כמעט לבדו בעולם ולומד בכוחות עצמו לשרוד ולהסתדר. ואני, שרק נחרדת מהמחשבה שפעם הייתה לינה משותפת, ולא מצליחה להבין את היכולת לעזוב את ילדיי ולו למשך הלילה, לילה אחד... כמה אומץ ואהבה נדרשו כדי לשלוח ילדים לבד אל הבלתי נודע בניסיון נואש להצילם. רק בראיה לאחור אני מצליחה להסביר לעצמי את הדחף העצום שלי לקרוא כל ספר ילדים או בכלל הקשור לשואה, כמו גם המקצוע שבחרתי לחיים – פיזיותרפיה – הדורש מגע רובו ככולו, כפיצוי בדיעבד על תחושת החסך הגדול. מחוסר הרצון או היכולת של אמא לספר ממש, והתימהון שלה על ההתעקשות שלי כן לדעת. רק בשנים האחרונות ובעקבות הספר של אמא, אני מבינה כמה הרצון לספר היה קיים כל השנים, וכמה החשש היה גדול מרצון זה. אני יכולה להבין עכשיו יותר טוב את חשיבות המשפחה לגבי אמא, ההשתתפות בכול אירוע, שמחות או ימי זיכרון. נפילתו של בן אחיה, אבנר רון ז"ל במלחמת יום הכיפורים, הטראומה משני אירועי טרור שהיה עלול להותיר את שני בנותיה אלמנות ואת נכדיה יתומים, את כוח ההישרדות וההיצמדות לחיים שמאפשר למרות הכול להתעורר כל בוקר מחדש ולהאמין שיהיה טוב. לעצמי הבטחתי, שלפחות ילדיי ידעו, ואם כול הקושי יצאו למסע למחנות לפולין, ואם הם בעצמם לא ירצו לשאול את מה שאני כן יודעת, אני אספר, ועוד איך אספר! כי אסור לשכוח – חובה לזכור!

דורית נמנוב רוזנקרנץ

ט י ו ל ל ד ר ו ם

לפני שבוע נסענו, חנה ואני לחופשה בת 5 ימים. היינו בירושלים יומיים ושלושה ימים באיזור ים המלח (ציר קליה עיו גדי).
נסענו לירושלים דרך ואדי ערה, כדי לבקר ב"אוטופיה" הגן הבוטאני שבקיבוץ בחן. הגן מכיל בעיקר סחלבים שקשה לתאר את יופיים, באווירה של מפלים והרבה ירוק. מי שמזדמן באיזור, אסור לפספס מקום מקסים ומאוד מרגש. המשכנו לירושלים ובין המקומות שביקרנו בהם, בלט אחד מעל כולם. במגדל דוד בערב יש מופע אור קולי חדש, המוקרן על החומות. המופע הוא תלת מימדי מותאם באופן מדויק לחומות. בלתי אפשרי לתאר את החוויה שחווינו. זה כל כך יפה כל כך מרגש – אין מילים – מומלץ מכל הלב!!
ירדנו אל איזור ים המלח ושם מצאנו מקום מאד מיוחד. נכנסנו לגן בוטאני שבמקרה או לא במקרה מכיל בתוכו את קיבוץ עין גדי. זה ממש כך – קיבוץ עין גדי הוא גן בוטאני בעצמו!! נותרנו פעורי פה מן השילוב הזה של צמחים מדבריים עם צמחייה טרופית. כל פינה בקיבוץ גדושה צמחייה. כל מבנה ציבורי, כל שביל, כל חצר של כל בית מטופלת כמו גן. מי שעוד לא היה שם ומטייל באיזור, חובה להיכנס וליהנות ממקום באמת מיוחד ומקסים.
דרך אגב, ישנו לילה אחד בקיבוץ קליה ומצאנו מקום מאד סימפטי ומטופח באיזורים הציבוריים ובאיזור חדרי האירוח. החדרים היו נחמדים ומחיר ללינה מאד סביר.

.....אז לכו לטייל בארץ!!!

חנה וארווין.

לשכת ראש המועצה גליל עליון

מאי, 2009
כולנו תושבים.....

"איננו רשאים ואין ביכולתנו לעצור את הזמן מלכת. בין אם נתערב ובין אם לאו, גם אם לא נעשה מאומה במטרה להשפיע גם אז ישתנו החיים לנגד עינינו".
מוטב אם כן "לשלוט" בתהליכים הקובעים את התנהלותינו מאשר להיות מובלים באופן סטיכי.

חברי הקיבוץ, כלומר, חברי האגודה השיתופית, ברוב המקרים הולכים ומתמעטים, מזדקנים ונחלשים. הדירות המתפנות אינן נשארות ריקות אלא מאוכלסות בדיירים. דיירים רבים הופכים להיות תושבי קבע לכל דבר ומטבע הדברים תושבים אלה רוצים להיות שותפים בקביעת אורחות החיים בקיבוץ (ואכן, למה לא?).
אין ספק כי בעתיד הקרוב התושבים החדשים יהיו מרכזיים מאד במוסדות המוניציפאליים בקיבוץ (אפשרות שמקנה להם החוק). ולכן באופן טבעי הקיבוץ משתנה וישתנה. אם ברצוננו להוביל את העתיד ולהשפיע עליו, עלינו לעשות מעשה, כלומר, עלינו להוביל תהליכים. בכדי לקיים ישוב בצורה מסודרת יש צורך במסה קריטית של תושבים בכל ישוב וישוב.
במקרה שלנו 200-300 משפחות (שיהוו אוכלוסייה של כאלף נפש) הן תנאי הכרחי לקיים ישוב. מתחת למספר זה יהיה קשה לקיים חיים סבירים, לספק שירותים מסודרים, לקיים חיי תרבות, חינוך וספורט. לתחזק מבני ציבור, כלבו, מרפאה, בריכה ועוד.
ולכן צמיחה דמוגרפית היא כורח המציאות. ועלינו להחליט רק כיצד לעשות זאת. להחליט איך יראו חיינו בעתיד ועם מי נחלק אותם.

"בנייה בקו כחול" ותכניות ל"בנים חוזרים" כנראה לא יספיקו לקיום של ישוב עצמאי. עלינו להמשיך בדרך שבה התחלנו, עלינו "לפרוץ את גבולות" הקיבוץ, לבנות הרחבות ולהגדיל את הישוב הקיים. עלינו למצוא דרך להזיל את הבנייה, ליצור תנאים אטרקטיביים למשפחות צעירות, משפחות שמתאימות לחיי קהילה. ויחד איתן לבנות עתיד חדש משותף.
כבר למדנו שרוב רובן של המשפחות שהצטרפו אלינו עד כה הן משפחות טובות מאד, שתרומתן משמעותית מאד בחיי האזור.
למדנו גם שרבים משותפינו החדשים לא הצטרפו אלינו רק כדי לבנות "בית יפה בגליל", אלא ראו בזאת שינוי משמעותי בחייהם, והייתי מעז ואומר, גם חיפשו בקהילה הקיבוצית את מה שלעתים הקיבוץ איבד (כינתי אותם כבר לפני כמה שנים החלוצים החדשים של הגליל ואני באמת מרגיש כך).
יש לראות בתושבים החדשים שהצטרפו עד כה ובאלה שיצטרפו בעתיד, הזדמנות לבנות קהילה חדשה, קהילה שבעידן זה של החיים במדינת ישראל יכולה לספק את הצרכים הפיסיים והנפשיים כאחד.

הקהילה הקיבוצית המתהווה מחדש, יוצרת הזדמנות לטיפול חממה לרעיונות הומניסטיים ודמוקרטיים. הזדמנות לקהילה שבה איזונים בין רצון הפרט וצרכי הכלל. קהילה שיש בה אחריות של איש לרעהו כתשובה לניכור הגדול שהחיים המודרניים מייצרים לנו. וכן, גם יצירה חברתית השולה מתוכה ערכים חשובים וטובים מן העבר, אך אינה תעתיק של הקיבוץ הישן שהיה טוב ונכון לתקופתו.

היציאה מהקיפאון והפתיחות לאנשים חדשים ולרעיונות חדשים היא בעיניי לא רק "סם חיים", אלא תהליך חברתי מרתק. הזדמנות משותפת לבירור הזיקות לתרבות, לחינוך, לארץ ולעם, למסורת, לסביבה ולאיכות הסביבה.

אפשרות ליצירת אמנה של אזרחים חופשיים ושווים הבוחרים את דרכם וקובעים את אופי יישובם.

(עלי לציין שבתוך כל התהליכים הללו ימשיכו להתקיים קיבוצים מסורתיים בעלי רצון ויכולת לשמר את היצירה האוטנטית של הקיבוץ הישן והטוב). לא חושבת שזה רלוונטי לרשימה זאת – זה פוגע במסר הכללי הפתיחה שבחרתי **כולנו תושבים** איננה מקרית, היא אמירה על מדיניות חברתית שאותה אני מציע. קהילה קיבוצית חדשה שבה חיים יחד תושבים, שלחלקם רכוש משותף (ואני מניח שגם זה ישתנה בעתיד), יחד עם תושבים בעלי רכוש פרטי, ועם תושבים זמניים שוכרי דירות. ש"באורח פלא" כולם תושבי אותה קהילה. בני אדם.

בברכה,
התושב - אהרון ולנסי

סיפור עם מוסר השכל....

חודש אוגוסט, על שפת הים השחור. יורד גשם והעיירה נראית כאילו נטשו אותה. הזמנים קשים, לכולם יש חובות וכולם חיים על אשראי. לפתע מגיע לעיירה תייר עשיר. הוא נכנס לבית המלון היחיד בעיירה, שם על שולחן הקבלה שטר של 100 יורו, והולך לבחור לעצמו חדר. בעל המלון לוקח את שטר של ה- 100 יורו ורץ לשלם את חובו לקצב. הקצב לוקח את השטר ורץ לשלם את החוב למגדל החזירים. המגדל לוקח את השטר ומשלם לספק המזון. ספק המזון, חוטף את השטר ורץ לשלם את חובו לזונה של העיר, אשר בתנאי המשבר "נתנה" באשראי. הזונה, לוקחת את השטר ורצה למלון, לשלם את חובה לבעל המלון, עבור החדרים ששכרה בעת שהייתה שם עם הקליינטים.

באותו הרגע, יורד התייר לאחר שבדק את החדרים, לוקח את השטר באומרו ששום חדר לא מוצא חן בעיניו, ועוזב את העיר אף אחד לא הרוויח כלום, אך כל העיירה חיה כעת בלי חובות ומביטה אל העתיד באופטימיות רבה...

נמסר ע"י מרדכי ברור

הפינה הויזואלית

סדרת בולי יובל ה-60 לכפר-הנשיא

Parents Page 07.05.09

Village News:

Forget to mention last week that Bar Hameiri has also finished High School and is now doing his matrics. Sorry Bar!

Last week we celebrated 61 years of statehood. Sami Ochayon organized the ceremony in honor of the fallen on the evening of Memorial Day. Sarit Collins with Itzik Ben-Dor, organized the cemetery ceremony and it seems that every year there are more and more people who come to our cemetery to honor Arnon Shwartman, Nir Ben-Atar and Moranne Amit (Z"l).

Our Independence Day celebrations started with less of a bang (ever notice that our fireworks are never as good as Tuba's??) There were crosswords and table games played by all. Prizes were awarded to Rafi Frank, Dudu Palma, Ilse Ben-Chanoch, Yifat Weissbecker and Avi Rosenkrantz for their service to KH during this past year. (Rafi appeared a little wane and thin, leaning on a cane, after being released from hospital - but glad just to be present). Afterwards there was communal singing in the new Club Room with Ofer Gavish (Kibbutz Yiftach). A very successful evening.

The pub also opened during the evening for those who wished to celebrate with glass in hand - or a cup of tea. Many thanks to Dudik and his family for keeping the pub so alive and welcoming during the year.

The Mifgash celebrated Helen Levine's 80th birthday too this past week. (She was in the USA for the actual date.) Simcha and Shulamit did their specialty: a personal song for Helene and lots of good wishes and refreshments. Helen herself has the pleasure of organizing collective gifts for people who have special round number birthdays or anniversaries.

In case you didn't know, we have 12 single soldiers who make their home in KH with adoptee families. Last week some of the families went down for the Beret ceremony (Nahal): Sam (Liat & Shlomi Sharabi), Michael & Nate (Orah Hammer & Oded Peled), &

Zvika (Amalia & Micki Noy). Nate was the outstanding soldier who received honors and will go straight to uncommisioned officer's course.

Nirit Ginat received the distinction of Outstanding Officer at a special ceremony on Independence Day. Proud parents and grandparents (Raines) wish her well!

Last weekend the 1st and 2nd news channels ran a section about the Pishpishanti and the soft sell for the new neighborhood. Don't know how much that will sell us but I'm pretty sure that the part where they showed Marki, Jeanette and Colin dancing in the middle of the day with lots of young families around will make an indelible impression about the quality of life that can be had here.

The whole country is talking about the water shortage and what this means for our gardens and lawns. The official line is no more than an hour a week of watering (preferably at night when there is less evaporation) and we're all looking for creative ways to save or re-use the water we have. So please: make sure to report all leaky taps and lines and re-use washing water for the garden! It's a shame to waste even a drop!

The kids are almost finished with studying (and still have time to improve their grades) for the year and this past week Mevo Hagalil Grade School had parents conferences. This is actually a good time to thank the 6th graders from the school who performed here on the evening of Holocaust Memorial Day. It was a time to reflect on the fact that great grandparents of those children, who died in the Holocaust, now have surviving generations here in Israel, learning about them from our stories.

This coming week is Lag-B'Omer and we'll see the fires burning brightly from the hilltops.

Have a good Shabbos:

Gefen, Shachar, Moran, Shaked, Emma, Alon and Tal's grandma - Tamar

Commemorations:

03.05.72	Mr. Otto Ney	באייר תשל"ב	י"ט
03.05.64	Mr. Meir Phillips	באייר תשכ"ד	כ"א
16.05.90	Mrs. Esther Black	באייר תש"ן	כ"א

Birthdays:

10.05	Ilse Ben-Chanoch	11.05	Tamir Sprung
	Shachar Wolfen		Rinat (Oren) Souisa
	Noa Franco (Goldberg g/daughter)		Shachar & Yarden Levenkoff(R. Cohen)
			Yahal Gershman
12.05	Dudik Fuchs		Shani May Brody (Potash g/daughter)
	Danit Netzer (S. Hatzor g/daughter)		
	Rai'a Ben-David (Scheingzicht g/son)	13.05	Libby Weintraub
	Yaniv Glick		Varda Weintraub
	Jack & Charley Fink (g/sons)		Noya Eder (g/daughter)
14.05	Yanir Kornblitt	15.05	Doron Oren
	Tal Golan (g/g/son)		Gilad Agam
			Maya Golan (g/g/daughter)
16.05	Yoni Bem-Haim	16.05	Hadas Weissbecker

Anniversaries: L'ag B'Omer

24.05.70 Ruti (Nitzan) & Shai Zigedon
 02.05.72 Noa & Efraim Maayan
 09.05.74 Esther (Hatzor) & Avi Netzer
 12.05.82 Ruti & Doron Cohen
 20.05.84 Naamah & Gershon Mader
 09.05.85 Irit & Tony Yentis
 18.05.85 Leora (Mendzagorski) & Yahel Atir
 27.05.86 Orly & Ronen Yaron
 05.05.88 Yonit (Glick) & Clive Blumenthal
 23.05.89 Efrat & Dori Ben-Chanoch
 18.05.95 Anat & Etai Sela
 23.05.00 Galit & Omer Cohen

NOTICES

**There is a movie being shown this week in the Club Room
Thursday - 20:00 "Mosters vs Aliens" (good reviews!)
Come along and enjoy!**

**Itzik wishes to thank Sami Ochayon and Rachel Ginat on the
organization for the memorial service in the Dining Room.
Thanks too to: Dan Harmatz, Sol Kasdan, Shaked Molina and Lapid
Bar-David on their help hanging the flags and everything else.**

Evelyn & Harold will be returning home this coming week.

**Our hotel has full booking (pilgrims) during the Pope's visit to Israel
for L'ag B'Omer. Please be nice to our visitors.**
